

knjigarni. Kdor potrebuje več iztisov, ker prepisovanje posameznih glasov se pač ne izplača pri tako nizki ceni partiture, iz katere pevci lahko pojo, naj se obrne na g. skladatelja samega.

Slovensko-nemškega slovarja knezoškofa Antona Alojzija Wolfa deveti sešitek obseza besede od „najada“ do „ob“.

L i s t e k.

Nesloga — Slovonom podedovani greh.

Gospod urednik! Minil je nemirni predpustni čas, minile so tudi pustne šale in hvala Bogu, da so minile. Sedaj treba lotiti se resnega dela. Strani s praznimi dovtipi, strani s predpustnimi tiradami. Na delo!

Seveda glavna reč je in ostane pred pustom kakor v postu, pri zgradnji učit. konvikta kakor tudi pri izdajanju „Učit. koledarja“ denar in le denar. To smo vedeli že davno prej kot je zagledal v beli Ljubljani dne 31. prosinca t. l. beli dan drugi dopisic iz učiteljskih krogov. Ta dopisic presirno se raztezajoč v predalu političnega lista podaje — menda svesti si gesla: nesloga — Slovonom podedovani greh, naravnost našim nasprotnikom orožje zoper nas. Sreča, da je bilo koncem predpustnega časa, ko se marsikaj zapiše na rovaš staremu princu — karnevalu.

Polemika ni lahek, ni hvaležen posel. Tudi smo že večkrat povedali, da polemika o učiteljskih razmerah ne sodi v političen list, a nekateri kažejo še vedno, da imajo poleg svojih glav tudi svoje glavne misli, sklepe in — dejanja. Previdno ni to, pametno ni in solidarno tudi ne.

Učiteljski konvinkt ostane naš vzor.

Kar je že prej oni dan trdil nekdo, seveda tudi pod okriljem spolzke politike, da namreč pristopimo z nabranim zneskom k vdovskemu društvu, reči moramo, da je to praktična misel praktičnega moža, pa tudi nič več. Namere društva in namere nameravanega konvikta so različne. In kar je in ostane pri snovanju konvikta najboljše, je po naših mislih njegova idealna stran. Ko zasije nam kranjskim učiteljem lepše sonce, zrasel bo tudi osnovni kapital, do tedaj pa „zrno do zrna . . .“. Glede na lastno bodočnost res ne smemo biti takšni pesemisti.

Prav po nepotrebnem se po tem zaleti g. dopisnik v „Učit. Tovariša“ in ponavlja potem stare trditve, o kateri že nikdo več ne dvomi, da so neresnične. Zakaj je bil mir v ti zadevi prošli dve leti? Zato, ker so v to poklicani faktorji čuvali, da se ni tu ne tam izrekla žaljiva beseda.

Kdo ne ve, da bi nam zadostoval jeden strokovni list; kdo ne ve, da bi nam zadostoval tudi samo jeden leposlovni list; saj — to moramo g. piscu povedati na uho — pravila leposlovja, hvala Bogu, do danes še ne poznajo narodne-napredne in ne narodno-konservativne smeri, kakor jo hoče on pritakniti pedagogičnemu glasilu. Kako je bilo mogoče spraviti v sklad vzgojeslovje in politične tendence, vedel bi nam najbrže razložiti zopet šegavi princ karneval.

„Lista životarita“, zdihuje g. dopisnik. To verjamemo prav radi in zato povemo tukaj gotov in zanesljiv lek: Vsakdo, ki prejme jeden ali drugi list na ogled, plačaj ga ali pa takoj vrni. Lahkomiselno liste prejemati in še lahkomišelneje plačevati, to se pravi podpirati svoj stan po istem kopitu, kakor je storil g. dopisnik v omenjenem dopisu. Ta lek bi utegnil tudi „Pop. koledarja“ pomagati na noge. Poskusite!

„Kaj nam je tega lista treba?“ tako nekako praša dopisnik in se ogreva za „Potopnika“. Glede potrebe, sodijo naj č. gg. naročniki. Verjemite, če ga bo vsak prejemnik tudi plačal, ne bo hiral nobeden. Izbira si pa vsakdo sam. Pustimo mu lastno prepričanje, pustimo mu prosto voljo. Toliko le moram reči, da jako slabo pozna vzgoje-slovje, kdor išče v strokovnem listu sledu kakeršni koli politični stranki.

Politično prepričanje je popolnoma nezavisno od vzgoje in nima po naših mislih ničesar opraviti z njo, ker nobena veda, nobena umetnost ne more kot taka drugi služiti za dekle; kdor pa vleče kakor za lase vse v jeden koš, pusti pero, pusti pisanje zlasti v zapeljivem postnem času. Pojme izčistino, nikari množiti brozge!

Rodoljubje je vzvišen pojem, zvezda vodnica človeku, gorečemu za blagor naroda, za srečo domovinsko. Toliko pa rečem naravnost, ne da bi stvar razvijal dalje in dalje, da se rodoljubje, zlasti učiteljevo rodoljubje ne goji s podžiganjem strasti, s podpiranjem domačega prepira. Kdor ume stvar drugače, tudi dela drugače; če je pa njegovo delo uspešno, sodijo naj nepristranski sodniki, katerih je žal, čedalje manj, ker smo že navajeni vse gledati in vse vidite skozi — politične naočnike. Pustite nam vsaj šolske liste proste te nesrečne boleznj.

Te vrstice smo napisali dobrohotno. Nikdo naj nam ne zameri, če ne moremo združiti rodoljubja s političnim strankarstvom in političnim razgrajanjem, marveč se združujemo z mirnim delovanjem za milo domovino. Oprosti nam, kdor se ne strinja z nami!

Tako torej g. dopisnik! Naša mnenja so različna. Kdo je zadel pravo, sodi javnost, kakor sodi in obsoja javnost koncem omenjenega dopisa neumestno vporabo kadila, katerega dim se dviga v zrak pred prof. Šukljatom, zakaj? Zato. Bá! Nesloga — Slovanom podedovani greh. Tu moram res nehati.

Pesimist.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. „Slov. Nar.“ je 31. prosinca t. l. objavil dopis iz učiteljskih krogov, v katerem je nek član Zveze napadel še ne rojeni konvikt, „Učit. Tov.“ ter končno hvalil dež. poslanca g. Šukljeta za tisti govor, v katerem je trdil, da prihajajo na učiteljske pro-pali dijaki srednjih šol, ki nimajo poklica za učiteljski stan. In takemu poslancu — nadaljeval je učitelj-zaveznik v „Sl. Nar.“ — bode učiteljstvo vedno hvaležno in šlo zanj rado v ogenj! Slava!

Ker je g. dopisnik pisal v imenu učiteljstva menda z namenom koristiti „Zvezi“, ni moja naloga ga zavrniti, če tudi sem priprost član „Zveze“, ker to bodo storili gotovo drugi. Dovoljujem si pa v svojem in v imeni mnogih tovarišev, s katerimi sem imel priliko se o tem razgovarjati, pripomniti, da se s tako ponižnostjo ne strinjamo, da si tudi smo učitelji sicer krotki, potrpežljivi in pohlevni, a take ovce pa vendar še nismo, da bi iz tiste pesti, ki nas je pred par dnevi kruto bila po glavi, sol lizali.

To sem omenil le mimogrede, da zvedo tudi oni naročniki „Tov.“, ki nimajo prilike čitati „Sl. Nar.“. Pravi namen dopisa pa je, zavrniti posredno proti podpisancu namerjeno trditev, ki se v „Narodu“ glasi: „Po pravici je ob minulem zborovanji „Zveze“ imenovan pokojni naš Freuensfeld take namene „nepotreben luksuz“. Hu! kako so hitro pali po njem, ne sicer ob njegovi navzočnosti — ker s Freuensfeldom ni se bilo lahko kosati — a pozneje v „Učit. Tov.“ In kaj ste dosegli hoteli smešiti g. Freuensfelda? Nič!“ — Ta trditev je ostudna laž, nedostojno orožje učitelju-zavezniku! Pokojnega Freuensfelda ni hotel nihče smešiti, ker načelo smešiti stanovskega brata ni bilo in ne bode nikdar last našega društvenega glasila. Kot delegat „Slovenskega učit. društva“ sem r. Fr. ob njegovi navzočnosti zavrnil glede izraza „luksuz“ ter o tem poročal v Učit. Tovariši št. 17. in 18. l. 1893. To kar je priobčil „Tovariš“ je gola resnica, katero lahko potrdijo vsi tisti, ki so bili navzoči.

Gosp. dopisniku „Slov. Nar.“ si ušojam svetovati, naj ne zida javnega mnenja na laž, če tudi z blagim namenom škodovati „Slov. učit. društvu“ in bodočemu konvikt ter koristiti „Zvezi“, ker društvo se bode vedelo že braniti, če tudi „Zveza“ ne odslovi na ta način oboroženih vojakov.

A. Keckelj.